

XXI. národní přehlídka amatérského divadla pro děti Rakovník 2002

MUŽSKÝ MUŽSKÉ, ŽENSKÁ ŽENSKÉ

Pouze díky mé jedinečné prozíratelnosti a všeobecné genialitě jsem nemusel nikoho dlouho shánět na rozhovor o představení Ty – Já – Tru (Hroboso) Praha Sen noci svatojánské a vše proběhlo daleko hladčeji, než bych byl předpokládal. Pro čtenáře se tím sice nic nemění, ale považuji za povinnost vás o tom alespoň informovat. Když se ale místo očekávané režisérky Radky Tesárkové dostavil muž, byl jsem poněkud zaskočen. Vedoucí souboru **Luděk Horký** mě obeznámil se skutečností, že nemocná režisérka nemohla přijet, a tak se na Popelce nachází jen on a herci.

Máte rád Shakespeara?

Mám strašně moc rád Shakespeara a jeho hry. Neznamená to zase, že bych je lifroval. V tomto souboru většinou režírují, ale chtěl jsem, aby si ode mě herci odpočali, a tak jsem poprosil kolegyni, aby hru na zkoušela. Já osobně bych si na Shakespeara netroufnul, nebo by mě práce na něm asi nebavila, nebo bych si nevybral Sen noci svatojánské a nevím, jestli by byla jiná hra pro soubor vhodná. Každopádně jsem rád, že s nimi Radka Shakespeara secvičila. Jinak Shakespeara mám rád, ale ještě jsem ho nikdy

nerežisoval. Zatím jsem se k tomu neodhodlal.

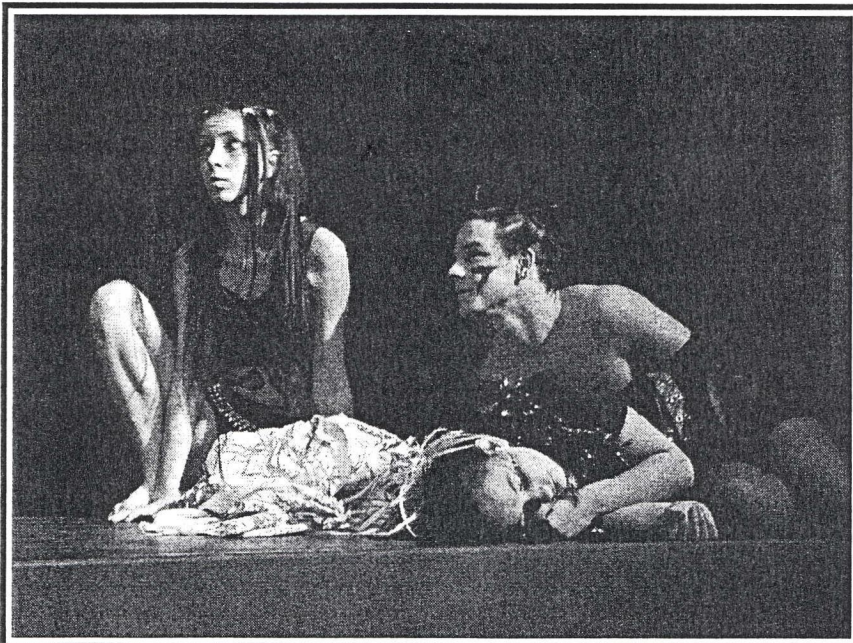
A chtěl byste někdy?

Ještě jsem o tom nepřemýšlel.

Takže hru jste nevybral Vy?

Ne, bylo to dohodou. Prostě jsme se domluvili. Radka Tesárková hodně chtěla připravovat muzikál Starci na

chmelu, ale o ten my jsme moc nestáli. Museli jsme jí ho rozmluvit. Poté přišla s návrhem na Sen noci svatojánské, což se nám už líbilo. A tak jsme se domluvili.

Z jakého důvodu je postava Puka rozdělena na dvě osoby?

Jde o věc režijní koncepce, která sleduje celou dobu hry párů, ženské a mužské hledisko, ženský a mužský princip nazírání na svět. V rámci toho je i Puk rozdělen na ženskou a mužskou polovičku. Oni jsou dvojčediní, jde o

jednu bytost. Mužská část reprezentuje všechny mužské principy vidění světa a žití a naopak, ženská ty ženské.

Řídili jste se při obsazování rolí skutečnými vztahy mezi herci?

(smích) Ne, neřídili. Občas se to stane, ale my se nesnažíme takové situace vyhledávat. Oni se mohou totiž také rozejít, čímž vzniká pekelný problém. Ne, páry v civilu nejsou partneři.

Jak jste si vyhráli s kostýmy?

Dost, chtěli jsme, aby kostýmová stylizace byla nadčasová. Určitě jsme se nesnažili o dobové kostýmy. Právě tomu jsme se chtěli systematicky bránit. Odrazili jsme se od současného civilu, ale nebylo účelem hru zmodernizovat. Kostýmy by měly vyjadřovat charakter postavy a ne doby.

Jde o notoricky známou hru. Zakažovali jste hercům během zkoušení její sledování, nebo si naopak měli okoukat herecké výrazy?

Neměli si nic okoukávat. Většinou je

během zkoušení odrazujeme od vyhledávání her v jiných divadlech, či televizích. Ale „přísný zákaz“ jim zase nedáváme.

A co chystáte dál?

Teď zkoušíme hru od Raye Bradburyho Nádherný zmrzlinový oblek.

Adam Doležal

DDS Ty – Já – Tr (Hroboso) Praha, William Shakespeare SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ

Jestliže se DDS Ty-Já-Tr (Hroboso) z Prahy rozhodl inscenovat Shakespearův Sen noci svatojánské, lze tuto volbu označit za dobrý dramaturgický počin, a to s ohledem nejen na věkové složení souboru, ale také na diváckou adresu.

Avšak při dramaturgicko-režijní přípravě je důležité stanovit, co vlastně je cílem nastudované inscenace. Tedy, jaké myšlenkové poselství chceme svému divákovi sdělit. Asi se všichni shodneme, že Sen noci svatojánské má velice silné

erotické téma, ale co může mladé aktéry na propletených vztazích mužů a žen v této chvíli nejvíce zajímat? Zjeviště znějí Shakespearovy verše, vnímáme základní dějovou linku, ale jednotlivé postavy pro svou nepropracovanou charakteristiku vzájemně splývají, ba někdy jsou zaměnitelné. Protože jednání protagonistů není ničím zdůvodněno, nevytvářejí se dostatečně jasné vztahy mezi jednotlivými postavami, ačkoli právě propletenost na téma, kdo vlastně se má s kým a jak i proč rád, lze považovat za nejnosnější téma Shakespearovy komedie. O to složitější je pak zařazení řemeslnických scén do celkového kontextu hry. Nevyloženost vztahů pak neumožňuje výstavbu jednotlivých situací, jež jsou základní stavební jednotkou dramatu. Sen noci svatojánské tak zůstal, bohužel, jen v rovině základní informace o klasickém textu, ale nic nevypověděl o tom, proč je hrán právě dnes tímto souborem. Je to o to větší škoda, když vidíme řadu sympatických mladých lidí vybavených solidním hereckým potenciálem.

Rudolf Felzmann

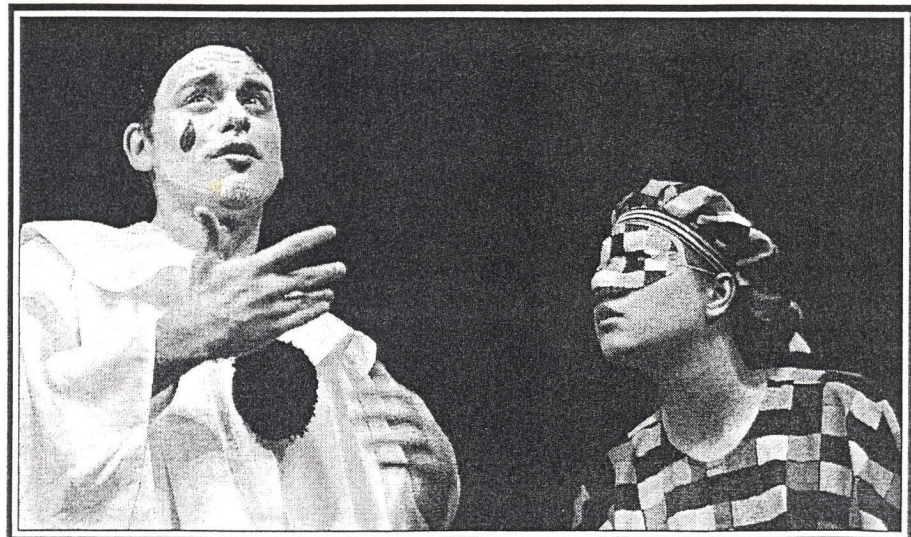
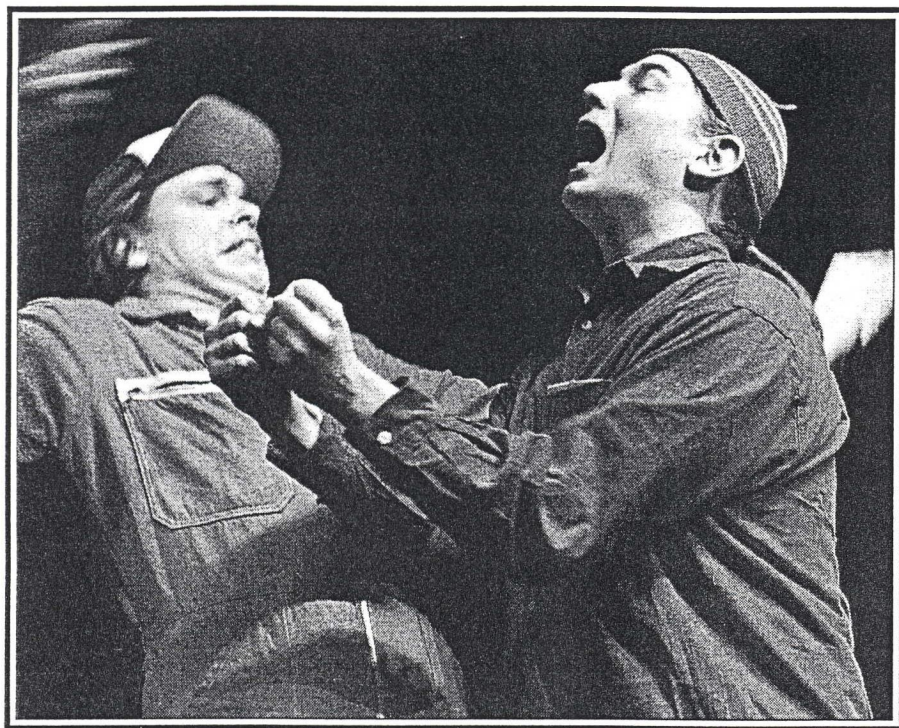
Základní umělecká škola Němčice nad Hanou, Jiří Čapoun STRAKATÁ KOMEDIE

Soubor si zvolil commedii dell'arte, druh výsostně divadelní komunikace, kde metaforičnost a obraznost je nedílně svázána se schopností vést dialog řečí těla, neb text jako takový je pouze nosičem základního, jednoduchého, již od prvních minut představení snadno odhalitelného příběhu. Tím je dáno, že není až tak důležité CO se hraje, ale JAK se to hraje, k čemuž napomáhají typy postav, které jsou věčné, i když k nám promlouvají z hlubin antiky, středověku, renesance. Důležité je tedy divadelní přemýšlení, o čem která situace je, a co s ní dnes, 13. 11. 2002, chceme říci. K tomu přistupuje nadsázka, výrazný rytmus, hravost, nejprve myšlenkový a posléze v tělesném materiálu herce realizovaný význam a smysl situace a jednání v ní. Soubor mladých z Němčic však znaky dell'arte oslabil, a komedii

jako takovou z valné části nahradil didaktičností o tom, jak bylo napraveno zlo. Nyní by šlo vypsát řadu konkrétních jednání, kdy došlo k nepochopení podstaty toho, co mají v ruce, ale to

zajisté není účelem tohoto článku, neboť by se tak zabýval stále tím jedním, a to chybným zacílením. Spíše bych za sebe i za porotu dodal: Holky a kluci z Němčic, jste na začátku, takže doufáme, že jsme se neviděli poprvé a naposled.

Vladimír Zajíc

PŘÍŠTĚ? V POROTĚ!

Čekal jsem rozhovor víc než klasický. Z včerejšího večerního představení Strakatá komedie v podání ZUŠ Němčice nad Hanou odcházeli někteří diváci se smíšenými pocity. Vlastně mě ani nenapadaly otázky. Jenže setkání s režisérkou **Jolanou Šťastníkovou** se proměnilo v příjemné povídání o divadle, stěhování, huntingu herců, panu řediteli a infantilních důchodcích. Divadlo je velká starost.

V programu píšete, že představení je vhodné pro diváka od 10 let. Není to překlep? Neměli byste uvádět do deseti let?

To je dobrá otázka. Pokaždé, když někde hrajeme na různých místech, i děti jsou jiné. Když jsme měli premiéru, hráli jsme v Němčicích pro čtvrtou až šestou třídu. Tam v pohodě. Ale nedávno v Hostivicích jsme představení museli posunout o dva ročníky dolů, protože tamní děti jsou úplně jiné. Úplně jinak se chovají, reagují na jiné vtipy. Takže do deseti let je velmi diskutabilní. Hráli jsme dokonce i pro důchodce a ti se velice bavili.

Co nervozita na národní přehlídce?

Ta je naprosto normální. My jsme na přehlídce hráli úplně poprvé.

Jak dlouho už se věnujete tomuto představení? Na studenty ZUŠ mi herci připadají staří.

To už jsou totiž záci druhého cyklu. Oni loni po sedmi letech dokončili studium a jako absolventské vystoupení zvolili právě Strakatou komedii. Tuhle hru děláme dva roky, ale problém je, že jsme přeobsazovali dvě role, což si myslím, bylo hodně znatelné. Nováčci dnes hráli potřeť.

Strakatá komedie hodně připomíná comedii dell'arte...

Měla by připomínat. Formou i vizáží. Hrajeme za stejného světla, ve stejných kulisách, bez opony. Tím jsme se snažili co nejvíce se přiblížit comedii dell'arte. Samozřejmě text je značně upraven, už nedovoluje tolik improvizací, kolik by v žánru nabízet měl.

Já bych totiž v comedii dell'arte očekával výraznější masky. Vaše byly "škraboškovité".

Tomu rozumím. Já jsem takovou otázku čekala a předpokládám, že stejně zareaguje i porota. Proč masky a proč zrovna takové... Kdybych měla zajít do detailu, tak originální masky jsou hnědé nebo černé, a protože jsme si byli vědomi, pro koho budeme hrát, tedy pro děti a u nás nejsou děti vychovávané k chození do divadla, chtěli jsme něčím

je upoutat. Ony chodí se školou, protože je to povinné. Proto byly masky barevné, jakoby škrabošky, upravené škrabošky. Věřím tomu, že například velké nosy by dál pomohly, ale já už jsem neměla čas je upravit. Myšlenka byla, že masky budou doplňovat barevně kostým a tím děti víc upoutají.

Do budoucna tedy budete masky zvýrazňovat?

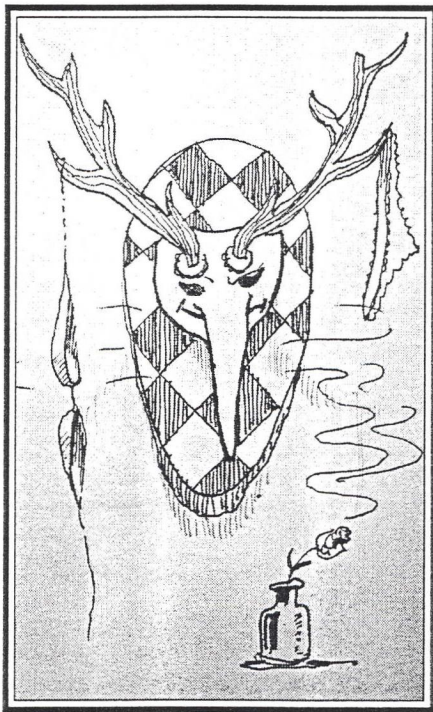
Já mám pocit, že tímto představením jsme s hrou skončili.

Takže derniéra?

Ano. Protože já jsem odešla. Na přehlídku jsem ještě představení dotahovala na dálku. Přes 300 kilometrů. Děcka dál do dramaťáku chodí, mají novou paní učitelku. nechystají ale zatím žádné představení, nic.

V programu je napsaná nápověda. Jak moc je v inscenaci potřebná?

Verše se nepletou. Pamatují se dobře. Je spíš problém s rytmem, což někdy bylo citelné, ale nápověda je nutná dál v textu. Kdybychom se do něj podívali podrobněji, je v něm strašně moc podobných vět. Hlavně Matamor pořád říká „hrom a peklo“, „kde mám meč“ atd. Trefit se do místa, kde to má říct, když se neustále

opakuje dokolečka je obtížné. Jinak moc potřebná není. Teď jsme se s nápovědou akorát řehtali.

Vy jste dělala výpravu, scénář, režii, prostě všechno. Nebylo to v době zkoušení namáhavé? Musela jste dávat pozor, jestli text správně plyne, jestli sloup stojí dobře, jestli není ve hře místo, které tam být nemá...

Namáhavé to bylo, ale jde o zvyk. Já jsem najednou tímto způsobem pracovala až se čtyřmi soubory, protože na ZUŠce to tak prostě je. Když chcete něco dělat, děláte od prvního do posledního. Navíc já mám smůlu, že jsem původně výtvarnice, takže mi vlastně nic jiného ani nezbylo. Jestli to bylo na škodu, musí posoudit diváci.

Nechtěla jste někdy během zkoušení se vším praštit? Byla krize?

Byla. Byla, když nám vypadly dvě role a my byli přihlášení na přehlídku. Rychle někoho sehnat, a ještě z něj vycucat a vymlátit co nejvíc, bylo strašné. Říkala jsem, že všechno odvolám, že nikam nepojedeme. Krize byla prostě shánění lidí.

Ale změnila jste názor...

Asi ano, jinak bychom tady nebyli.

Do budoucna chystáte sama nějakou hru?

Já bohužel ne. Na škole, kam jsem nastoupila, dramaťák není. Zůstala jsem u výtvarky. Ale chtěla bych. Teď jsme tam hráli, doufám, že pan ředitel zamrká a časem nějaký soubor vznikne. Uvidíme. Také jsem dostala nabídku do Divadla pohádky ve Kbelích. Ale je pro mě strašně daleko. Nechce se mi tam jezdit.

Chtěla byste si ještě někdy vyzkoušet účast na přehlídce?

Pokud možno tak v porotě.

Tomáš Lisý, Adam Doležal

STŘEDA OČIMA PAVLA PURKRÁBKA

Stejně jako v loňském roce, i letos se nám podařilo přesvědčit scénografa Pavla Purkrábka, aby se k jednotlivým divadelním dnům rakovnické Popelky vyjádřil prostřednictvím kresby. V dnešním čísle vám tedy přinášíme první výtvarnou reflexi ze střeďeckých představení. Shakespeare společně s comedii dell'arte evidentně něco jednotícího má.

Časový harmonogram DNEŠNĚJŠKA

Čtvrtek 14. listopadu 2002

10.00 – 10.40 hodin, představení DS
J. K. Tyl Josefův Důl
Tylovo divadlo, **LÍNÝ HONZA**

14.00 – 14.40 hodin, představení
Divadla Pod Úrovní Kladno
Tylovo divadlo, **OLDŘIŠKA A STRAŠIDLO**

15.40 – 17.30 hodin, rozborový seminář, reflexe dětské skupiny o představení
Sál KC - *Líný Honza a Oldřiška a strašidlo*

18.30 – 19.25 hodin, představení
Divadelního spolu Tyl Říčany
Tylovo divadlo, **SŮL NAD ZLATO**

20.30 – 22.00 hodin, reflexe dětské skupiny a diskusní fórum o představení
Sál KC - *Sůl nad zlato*

ODBORNÁ POROTA

Marie Caltová

dramaturgyně J.K.Tyla v Plzni

Pavel Purkrábek

scénograf

Mgr. Vladimír Zajíc

dramaturg

Rudolf Felzmann

režisér

František Zborník

ředitel IPOS Praha

Najdete nás rovněž na adrese:
WWW.KULTURNICENTRUM.CZ

Bohatá fotodokumentace

Hodnocení poroty

Rozhovory

NAŠE ADRESA:

redakce-popelka@seznam.cz

Dlouhou chvíli po představení si divadelníci krátí všelijak. Hrobosáci společně s domácími se rozhodli hrát netradičně karetní hru Jungle Speed. Foto Jan Švácha

NEČEKANÝ NÁVRAT AGENTA TKO

Tak jsem se vrátil. Ale nepřišel se mnou zákon, nýbrž osobní, téměř tetelivé, potěšení z možnosti zahrát si na agenta TKO (Tajné Kukátkové Organizace). Na muže s povolením naslouchat. Nic totiž nepotěší člověka víc, než slyšet, aniž by byl slyšen.

A tak je tedy naše „ušní“ rubrika zpět, aby nemilosrdně nastavovala divácké zrcadlo všem účinkujícím souborům. Už proto, že (napsal jsem to loni i předloni a napíšu to znovu) vedle odborného hodnocení existuje ještě hodnocení divácké...

Po představení DDS Ty – Já – Tru (Hroboso) Praha SEN NOCI SVATO-JÁNSKÉ jsem odposlechl

několik rozhovorů týkajících se kabátů, žízně, či nutného nákupu. Těžko říct, co znamená, když se divákům při odchodu z představení místo jakékoli ohodnocení honí hlavou věci s tématem naprosto nesouvisející... Nutno ještě přiznat, že kdykoli jsem zaslechl nějakého dětského diváka, nikdy si nestěžoval.

Už během druhé hry středního dne, **STRAKATÁ KOMEDIE** od **ZUŠ**

Němčice nad Hanou, se daly blízko mě (tj. z první řady) zaslechnout stížnosti o tom, že dotyčný slyší a vidí nápovědu víc, než by si přál. A ačkoli můj špiónský průzkum ukazuje, že většina „dospěláků“ brala představení s rezervou, snad

každý dětský divák (který se mimochodem odposlouchávají daleko lépe) byl nadšený. Pravda, zaslechl jsem ještě jednoho asi

dvacetiletého chlapíka, kterak o přestávku hlaholil, že: „Je to napíjící...!“ Takže, všechny iluze, které jsem měl na začátku se pomalu rozplývají v nenávratnu. Znovu je mi jasné, že odposlouchávání už dávno není ona bohulibá činnost, při které se dá relaxovat. Ale to neznamená, že byste neměli mít důvod k paranoie! Protože jsem pořád na blízku... - ad -

UCHO

KUKÁTKO číslo 2. vydalo oddělení Kulturní centrum dne **14. listopadu 2002**.
Redakční kolektiv: Jan Švácha, Tomáš Lisý, Adam Doležal a Anina Rollová.
Foto a sazba kancelář U Lídy.

RAPORT
Nejčtenější týdeník okresu

KLÁRA®
KVĚTINY
RAKOVNÍK

